

2026. február 2. hétfő

**Örülni fog az Úrban az igaz, mert nála talál oltalmat. Dicséretet mondanak a tiszta szívűek.
(Zsoltár 64,11)**

Mk 12,38-40: Tanítás közben így szólt: „Őrizkedjete az írástudóktól, akik szeretnek hosszú köntösben járni, és szeretik, ha köszöntik őket a tereken. Szeretnek a fő helyeken ülni a zsinagógákban és az asztalfőn a lakomákon. Felemésszik az özvegyek vagyonát, és színlelésből hosszan imádkoznak. Ezekre vár a legsúlyosabb ítélet.”

Igehirdetés: Képmutatás. Talán a leggyakoribb kritika, ami elhangzik a keresztények felé: képmutatók. Én nem megyek templomba, mert ott képmutatók ülnek. Könnyű lenne elintézni azzal, hogy ez hamis vád, vagy azzal, hogy tényleg, a keresztények képmutatók. Jézus nagyon komoly veszélyként beszél erről a jelenségről, amikor valaki hasznot húz a vallásosságból azzal, hogy visszaél a hatalommal, amit a vallás számára biztosít. Talán ez nem érint minket olyan szinten, hogy felélnénk az özvegyek vagyonát, és néha sajnós még színleg sem imádkozunk, de a kérdést érdemes magunknak is feltenni: nincs-e valamiféle kettősség az életünkben, nem fenyeget-e minket is a képmutatás?

Ehhez érdemes megállni és tisztázni, mit is jelent a képmutatás. Nyilván vannak helyzetek, amikor a jobbik énünket hozzuk helyzetbe. Van, aki otthonra, van, aki az iskolába tartogatja ezt, és van, aki csak különleges alkalmakra, nehogy a képmutatás vádja érje. Pedig ez még nem képmutatás. Ha van egy célunk, egy ideánk, szeretnénk figyelmesebbek, szeretetteljesebbek lenni, törekszünk ennek a megélésére a kapcsolatainkban, az nem képmutatás, hanem törekvés a jóra, törekvés arra, hogy egyre inkább a jobbik részünk legyen hangsúlyos. Akkor kezdünk a képmutatás felé csúszni, ha elhisszük magunkról, hogy azonosak vagyunk ezzel a jobbik énünkkel, és tagadjuk az énünk árnyékosabb oldalát. Ilyenkor nem bocsánatkéréssel, vagy bűnbánattal reagálunk arra, ha nem olyanok vagyunk, mint szeretnénk, hanem tagadással: nem is én voltam, csak azért kiabáltam mert nagyon felidegesítettek, ez csak kicsúszott a számon stb. Ha ilyeneket mondunk, akkor ez arról árulkodik, hogy nem vagyunk tisztában az énünk árnyékos oldalával. *Aki tehát azt gondolja, hogy szilárdan áll, vigyázzon, hogy el ne essék!* (1Kor 10,12) figyelmeztet minket Pál apostol is. Ehhez kapcsolódik az egónk felfújása is, amikor ugyan elismerjük, hogy nem vagyunk tökéletesek – bár közel állunk hozzá – de magunkat máshoz hasonlítva hirdetjük a felsőbbrendűségünket, kicsit vakok között félszemű a császár alapon. Amikor azt mondjuk: oké, hogy iszom, de nem voltam olyan büdös részeg, mint x, aki az afteren azt sem tudta, hol van. Oké, én is elszívok néha egy valamit, de nem szívom csapágyasra a vapat, mint y. Én legalább megnézem mit tolok, nem úgy mint z, aki minden szart magába tol. Ez is képmutatás. Ilyenkor a felsőbbrendűségünk érzete és az a „jutalmunk”, hogy úgy érezzük, nem kell változtatnunk. Bár így nem az özvegyek házáat éljük fel, de feléljük a saját jövőnket, és mindazokét, akik ránk számítanának majd, vagy azokét, akik számára példák vagyunk. És ne kerüljük meg a vallásos képmutatást sem: minden nap itt vagyok az áhitaton, hát ez már csak elég menő, nem? Sokkal vallásosabb vagyok ezzel, mint a kortársaim többsége, mit kérne még tőlem az Isten?

Amikor elfogadjuk azt, hogy úton vagyunk, akkor a helyére kerül minden. Akkor elfogadjuk azt is, hogy mindig megtérő bűnösök maradunk, de megéljük azt is, hogy Isten fénye egyre jobban beragyogja az életünket. Kicsit ez is olyan, mint a tanulás. A pszichológiában Dunning-Kruger hatás, amikor a tudás hiánya nem zavarja a nyilatkozót a magabiztosságban (A szénmonoxid a CO₂, az olyan hideg, hogy megfagysz tőle. – mondta egyszer egy haza bölcse üvöltve a vonaton.) Ahogy haladunk előre a hit útján, ahogy egyre többet mutat meg a számunkra Isten fénye, egyre jobban látjuk azt is, hogy mennyi mindent nem tudunk még, mennyi sötétség van bennünk és mekkora út áll még előttünk. *„Ne félj tehát Isten ösztönzésére apró dolgokat tenni! Vesd el a magot, tegyél lépéseket, vállalj kockázatot – tegyél meg akár a legkisebb lépést is, és ne aggódj amiatt, hogy ki veszi észre vagy mennyi figyelmet kapsz. Vesd el a magot, és a többit bízd Isten irgalmára és gondviselésére.”* (Robert Barron pp)

